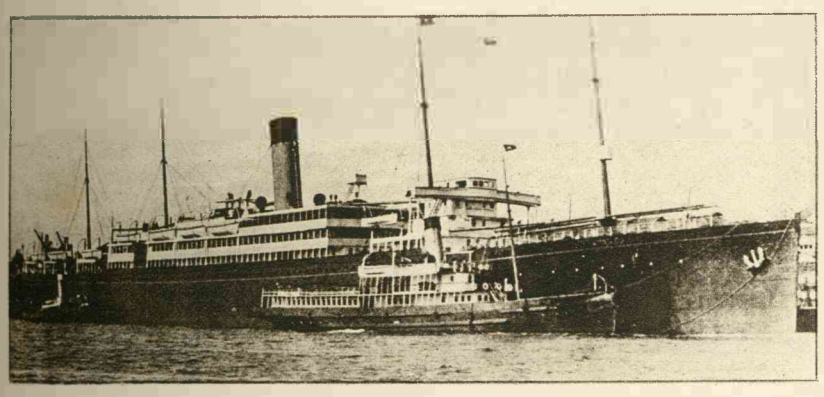
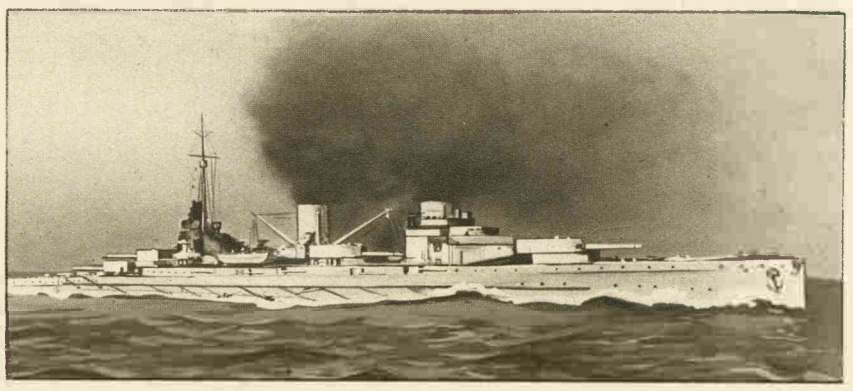
GEÏLLUSTREERD OORLOGSNIEUWS

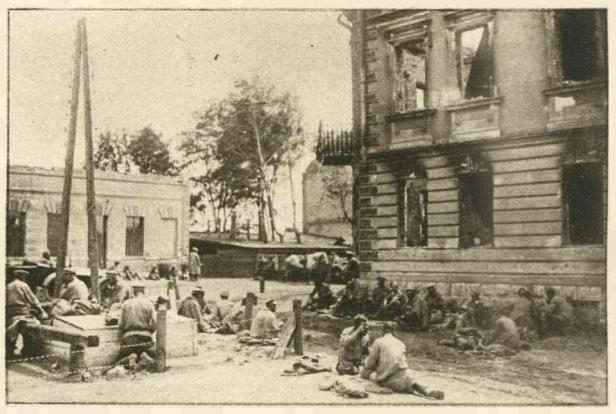
DE GETORPEDEERDE „ARABIC".
De paketboot „Arabic," die tusschen Liverpool en New-York getorpedeerd werd. Onder de passagiers, van wie een 5-tal verdronk, bevond zich een aantal Amerikanen. Van de équipage worden 38 man vermist.

DE GEZONKEN DREADNOUGHT „MOLTKE".
De Duitsche super- dreadnought „Moltke", die tijdens den tusschen een Russisch en Duitsch eskader geleverden zeeslag in de golf van Riga werd getorpedeerd. Het schip was in 1910 gebouwd en had een bemanning van 1107 koppen.

EEN SPION.
Fransche soldaten brengen een achter de strijdlinie betrapten spion naar het hoofdkwartier.

KRIJGSGEVANGENEN.
Door de Duitschers krijgsgevangen gemaakte Russen rusten voor een verwoeste fabriek in Tarnów (Galicië).

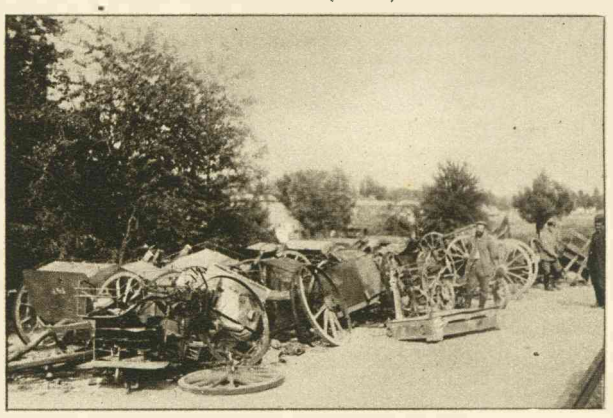
DE VERWOESTING. *(V.F.B.)*
De totaal verwoeste Maasbrug bij Sedan (Nrd.Frankrijk).

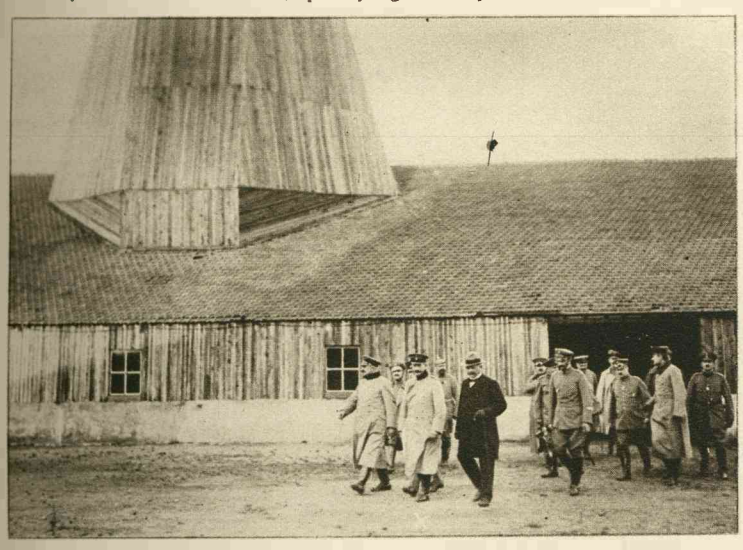
IN POLEN.
Een vernielde stadswijk van het bijna geheel verwoeste stadje Tomaschow (Polen).

PAUL EHRLICH. † *(V.F.B.)*
De bekende Duitsche dokter Paul Ehrlich is te Bad Homburg, waar hij een kuur doormaakte, op 61-jarigen leeftijd overleden.

KRIJGSBUIT.
Het door de Duitschers in Polen op de Russen veroverde krijgsmateriaal.

INSPECTIETOCHT VAN GENERAAL VON BISSING.
Verleden week heeft Gen. von Bissing, de gouverneur van België, een inspectiereis ondernomen door Noord-België. Hierboven links: Gen. von Bissing (x) met gevolg bij een bezoek aan de kolenmijnen nabij Eijsden (in de onmiddellijke nabijheid van de Nederl. grens.) Midden: Zijne Exc. op het station te Achel. Rechts: de electrisch geladen grensafsluiting aan de Belgisch-Nederlandsche grens wordt in oogenschouw genomen. *(Ver. Fotobur.)*

dapper had gedragen, wien het waarachtig wel toekwam.

Het werd hem droef te moede en misnoegd bleef hij wat voor een winkel staân kijken.

Maar ineens tuurde hij met gespannen aandacht naar binnen. Daar, in 't halfduister, zag hij iets hangen, iets roods met goud.

Een vaandel . . . Een vaandel, dat door de terugtrekkende troepen was achtergelaten.

De sergeant haalde diep adem. Twee vaandels waren er dien dag buit gemaakt. Degenen, die het veroverd hadden waren gedecoreerd geworden. Als hij nu met een derde kwam . . . . .

Alleen, hoe moest hij het krijgen?

De deur van den winkel was gesloten.

Hij zou dus de deur of de ramen moeten forceeren.

Er zou een oploop ontstaan en iedereen zou weten, dat hij het vaandel uit een particulier huis had gehaald.

Neen, het beste was om te wachten totdat de bewoners thuis zouden komen.

In het kamp zou hij het dan voor doen komen, alsof hij het met de grootste moeite aan den vijand ontworsteld had.

Hij zou het IJzeren Kruis krijgen en als een held zou hij in het vaderland terugkeeren.

En dus besloot hij te wachten. Hij wachtte een half uur, drie kwartier.

Er kwam niemand.

Er sloeg een klok negen en door de straten liepen groepjes soldaten, die hun tenten opzochten.

Over een half uur zou het taptoe zijn en nog stond hij voor den winkel te wachten.

Müller voelde zich zenuwachtig worden. Onrustig draaide hij heen en weer. Weer ging er een kwartier voorbij. De klok had juist gespeeld toen er twee mannen voor den winkel stil stonden, en met behulp van een sleutel naar binnen wilden gaan. Maar Müller duwde hen op zijde en voor de mannen konden begrijpen wat er geschiedde, was hij den winkel binnengestormd, had het vaandel van den wand gehaald en was er mee weggehold, de verlaten straten langs naar het kamp, waar de eerste tonen van de taptoe reeds weerklonken.

„Alsjeblieft, kapitein, een vaandel, ik heb het zooeven buiten het dorp op een achtergebleven troepje soldaten veroverd," hijgde Müller en duwde zijn kapitein het ding in de hand.

„Zeg kerel, ben je gek, moet je daarvoor zoo laat komen aanzetten," vloekte de kapitein.

En onder de manschappen ging er een luid gelach op.

„Wat, wat is er," stotterde Müller onthutst.

„Dat heb je zeker op den vijand buitgemaakt, ezel," spotte de kapitein en hij hield Müller het roodfluweelen vaandel onder den neus, waarop met gouden letters geborduurd stond: „Beauté, bonté, santé," het devies van de zangvereeniging van het plaatsje.

„Beauté, bonté, santé," proestte de kapitein. „En dan te denken, dat je heel wat gevonden hebt, lieve God. Hier, neem het vod alsjeblieft mee want wij weten er geen weg mee" en hij gooide Müller het vaandel toe, die het opraapte en er beschaamd mee wegsloop.

Maar in zijn tent gekomen nam hij het hatelijke ding tusschen zijn nijdige vingers en scheurde het aan flarden.

En over het „IJzeren Kruis" maakte hij zich geen illusies meer.